

Virtanen oli vihdoinkin saanut unelmiensa kodin valmiiksi. Tätä varten hän oli tehnyt jo pitkän työuran, raatanut lähes kaksikymmentä vuotta pankin data-analyysiosaston leivissä; Virtanen ei ollut milloinkaan kokenut numeroiden murskaamista ja tilastollisten käppyröiden tuijottelemista erityisenä kutsumuksenaan, mutta palkassa ei ollut valittamista, ja sen takiahan työtä tehtiin. Ja säästöjen kerryttyä vuosien mittaan hänen tililleen, oli hän nyt viimein pystynyt hankkimaan niillä unelmiensa talon. Sijainti oli loistava; vain vartin ajomatka suureen kaupunkiin ostoskeskuksineen, mutta silti tontti sijaitsi suhteellisen syrjässä. Läheltä kulkeva autotie ei ollut erityisen vilkasliikenteinen, ja pieni kaistale metsää esti näkemästä tieltä suoraan pihalle. Takapihalle kantautui lähimetsän lintujen laulu, ja hiekkapohjaista polkua pitkin oli vain lyhyt kävely läheisen joen rantaan, jonka toisella puolella avautui suuri peltoaukeama. Itse talostakin oli tullut upea; kunnon kaksikerroksinen huvila, isoine etuikkunoineen ja laajoine terasseineen. Täällä Virtanen saattoi kuvitella viettävänsä lokoisasti vaikka loppuelämänsä. Jospa se puolisokin vielä löytyisi, niin olisipa ainakin jotain mitä hänelle esitellä. Uima-allasta hän ei ollut sentään vielä rakennuttanut, vaikka sekin oli mielessä jo pitkään pyörinyt. Kaikki oli viime silausta vaille valmista. Talossa kaikki oli jo valmiina, ja Virtanen olikin jo muuttanut sisään, mutta pihamaa oli vielä hieman kesken. Piha oli niin kovin kuoppainen, että Virtanen oli päättänyt asfaltoida sen, kaiken etuoven ja autotallin väliltä; takapihalle sai jäädä nurmikkoa ja kukkapenkki, mutta etupiha oli mukavampi tasaisen sileänä ja helppokulkuisena. Eipähän tarvitsisi pelätä että vanha äitikään kompuroisi ja katkoisi luitaan, jahka ehtisi kyläilemään. Mutta firma, jolta Virtanen oli asfaltoinnin tilannut, oli hutiloitunut aikataulun kanssa. Kaiken olisi pitänyt olla jo valmista. No, Virtanen saattaisi pystyä neuvottelemaan itselleen huomattavan alennuksen, vedoten muutaman päivän myöhästymiseen. Vaikka täällä maaseudulla asiat eivät kai muutenkaan aina olleet niin pilkuntarkasti kohdallaan, kuin mihin Virtanen kaupungin kasvattina oli tottunut. Just, eikä melkeen. No, jotain sinnepäin ainakin. Kunhan nyt vain saisivat hoidettua homman loppuun. Viikkoa myöhemmin Virtanen oli jo päässyt hyvin kotiutumaan uuteen kotiinsa. Metsäretket onnistuivat mukavan helposti, mutta oli silti hyvä tietää, että kotona odotti aina moderni koti kaikkine nykyaikaisine mukavuuksineen. Täydellinen yhdistelmä. Metsässä saattoi tarpoa pitkä matkoja kivikossa, mutta kotona pääsi aina rentoutumaan suosikkisarjojensa pariin, laadukasta viiniä siemaillen. Kuuma kylpy voisi myös tehdä terää. Aivan lähellä ei ollut naapureita, mutta Virtanen oli jo ehtinyt tutustua muutamaan kauempana kylällä asuvaan ihmiseen. Mukavan tuntuinen vanhempi pariskunta, sekä eloisa lapsiperhe. Lapset olivatkin kuulemma kovasti ihmetelleet, että miksi kaupungista oli näkynyt niin usein tulevan kaikenlaisia rakennuskoneita sille isolle, tyhjälle tontille. No, nytpä olivat saaneet siihenkin vastauksen. Olipahan ollut puhettakin, että piipahtaisivat joskus käymään. Tämä päivä oli kuitenkin ollut rasittava. Konttorilla oli täytynyt käydä töissä, ja pitkä päivä olikin tullut raadettua. Virtanen oli pitänyt lomaa muuton yhteydessä, mutta nyt oli täytynyt palata töihin. Ja kaikenlaista hommaa sitä olikin muutaman viikon aikana ehtinyt kertyä. Pomo oli räksyttänyt pitkään kaiken maailman raporttien dead-lineista, ja parikin kollegaa oli avautunut pitkästi omista tietokoneongelmistaan. Oli toinen sentään ohimennen kysynyt, että joko se unelmakoti oli valmistunut. Kaiken kukkuraksi koko päivän oli satanut. Ankea keli oli omiaan lisäämään loman loppumisen aiheuttamaa masennusta, vaikka olihan se parempi että sadepäivät tulivat nyt, kuin loman aikana. Ajaessaan kaupungista takaisin kotiin, Virtanen kuitenkin pohti vakavasti josko hän sittenkin irtisanoisi itsensä jo huomenna; nythän hänellä oli jo unelmakotinsa, ja sen verran oli jäänyt tilille ylimääräistäkin, että hyvin hän pärjäisi työttömänä sen aikaa, että löytäisi itselleen jonkin mielekkäämmän työn. Mielellään sellaisen, joka mahdollistaisi vapaat työajat ja etätöiden tekemisen unelmakodistaan käsin. Jättäessään autoa

autotalliinsa, oli Virtanen kuitenkin päättänyt jatkaa vielä ainakin vuoden loppuun asti. Rasittavaa se oli, mutta tällaisia päätöksiä ei silti pitänyt tehdä hätiköiden. Mutta pomo saisi kyllä miettiä vähän, miten paljon hänelle kannattaisi tiuskoa. Sillä enää Virtasella ei ollut varsinaista tarvetta näin kovapalkkaiselle työlle. Jos mukavamman tuntuinen paikka löytyisi, vaihtaisi hän sinne heti, vaikka sitten puolella palkalla. Ulkona sade oli kastellut kaiken, vaikka se olikin nyt jo hellittänyt. Onneksi pihan asfaltointi oli saatu hoidettua kunnialla loppuun, ja aikataulukin oli lopulta venynyt vain pari päivää. Viidentoista prosentin alennus työstä oli tuntunut Virtasesta ihan kohtuulliselta hyvitykseltä näinkin lievästä aikataulun venymisestä. Ja nyt se asfaltti oli kyllä hyödyksi, kun hän käveli parinkymmenen metrin matkan autotallilta etuovelle. Muuten piha olisi nyt kyllä sellaista mutavelliä, että kenkiä olisi saanut harjata puhtaaksi koko loppuillan. Kävellessään taloa kohti Virtanen näki madon. Ison, paksun kastemadon. Se raahautui jotenkin sääliittävän oloisena eteenpäin asfalttia pitkin, ja tuntui vähän väliä yrittävän turhaan kaivautua sen läpi. Jotenkin madon yritykset tuntuivat niin epätoivoisilta, että Virtasen oli pakko pysähtyä sitä katsomaan. Ja silloin mato kohotti päätään. Eihän sillä silmiä ollut, mutta silti Virtasesta tuntui kuin se olisi tuijottanut häntä suoraan silmiin. Tai ehkä mato ei katsonutkaan hänen silmiinsä, vaan suoraan hänen sieluunsa. "Murhaaja!" mato tuntui huutavan, vangiten Virtasen katseen itseensä. "Ei, en minä ole ketään murhannut", Virtanen yritti söpöttää. Sitten hän vilkaisi ympärilleen; lukematon määrä lieroja oli noussut sateessa maan pinnalle, ja eksynyt asfaltille, jonka läpi ne eivät enää päässeet. Siinä niitä lojui kaikkialla, kuolleena, sätkien, ja epätoivoissaan päätään asfalttiin lyöden; mutta asfalttipinta oli niille läpäisemätön. Siinä niiden loputtomilta tuntuvat rivistöt makasivat elottomina, keskellä pihaa, jonka Virtanen oli luullut kuuluvan itselleen. Niin olivat kai luulleet madotkin, kunnes olivat oppineet karun totuuden. Virtanen kääntyi taas katsomaan kastematoa, joka osoitti häntä kuin syyttävä sormi. "Mutta... maa oli niin epätasaista ja mutaista... äiti olisi voinut loukata itsensä pahasti..." Mato ei sanonut mitään, tuijotti vain, eikä päästänyt Virtasta kääntämään katsettaan. Lopulta mato rojahti maahan, ja jäi makaamaan liikkumattomana. Ehkä sen voimat olivat loppuneet, tai sitten se halusi saada Virtasen tuntemaan itsensä mahdollisimman syylliseksi massamurhaajaksi. Virtanen loi vielä nopean katseen ympärilleen; mutta se oli liian kauheaa, hän ei halunnut nähdä sitä. Sitten hän juoksi kirkuen sisään, jättäen tuon asfalttiviidakon, satojen kastematojen vetisen hautausmaan, taakseen. Ehkä tämä oli vain pahaa unta, jokin ankean työpäivän hänen mielelleen aiheuttama sairas temppu. Nopeasti nukkumaan, unta hän nyt tarvitsi. Aamulla Virtanen raotti peloissaan ovea, ja kurkitsi ulos. Pihan asfaltti oli kuivunut, eikä madoista näkynyt jälkeäkään. Vain rastaat lauloivat pihalla, tyytyväisinä ja hyvin syöneen näköisinä.